

Ministeriet for Sundhed og Forebyggelse

Dato: 9. februar 2009
Kontor: Kommunal sundhed
J.nr.: 2009-1431-315
Sagsbeh.: trp
Fil-navn: spørgsmål/spm 202 alkoholbehandling

Besvarelse af spørgsmål nr. 202 (alm. del), som Sundhedsudvalget har stillet til ministeren for sundhed og forebyggelse den 16. januar 2009.

Spørgsmål 202:

"Hvilke kommentarer har ministeren til de oplysninger der fremgår af artiklen "Alkoholbehandling giver fri adgang til kommunekassen" fra Vejle Amts Folkeblad den 14. januar 2009, hvoraf det fremgår, at der er ukontrolleret adgang til den kommunale kasse i forbindelse med anonym behandling af alkoholikere. Kan ministeren oplyse noget om i hvilket omfang man er vidende om, at der har fundet "falske/fiktive behandlinger" sted?"

Svar:

Ifølge artiklen fra Vejle Amts Folkeblad har nogle kommuner modtaget falske regninger for alkoholbehandling fra opdigtede firmaer. Det hævdes i artiklen, at kommunerne ikke har mulighed for at kontrollere denne type regninger, fordi alkoholbehandling kan foregå anonymt, og kommunerne har derfor ikke mulighed for at kontrollere, om behandlingen har fundet sted. Endvidere fremgår det, at det heller ikke er muligt at kontrollere, om et behandlingssted har gennemført en eller ti anonyme behandlinger.

Jeg er ikke bekendt med, i hvor stort omfang denne form for svindel finder sted. Men uanset om det er i større eller mindre målestok, finder jeg det dybt uetisk, at nogen kan finde på at sende falske regninger for alkoholbehandling til kommunerne. Samtidig er der tale om en overtrædelse af straffelovens bestemmelse om bedrageri.

Sagen giver mig imidlertid anledning til at præcisere følgende:

En borger har efter sundhedslovens § 141 ret til vederlagsfri, anonym alkoholbehandling på et offentligt ejet alkoholambulatorium eller et privat ambulatorium, som er en del af en eller flere kommuners alkoholtilbud. Det vil sige de kommunale eller regionale alkoholambulatorier eller private ambulatorier, som har en drifts-overenskomst eller anden form for aftale med en kommune eller en region.

I alle andre tilfælde, som fx ved ambulante behandling på et behandlingssted, som ikke i forvejen er en del af en eller flere kommuners ambulante alkoholbehandlingstilbud eller ved dag- eller døgnbehandling på en dag- eller døgnbehandlingssubstitution, kræves der kommunal visitation til behandlingen.

Dvs. kommunen skal forinden have sagt god for at betale for behandlingen, hvis en borger skal i vederlagsfri behandling på et privat alkoholambulatorium, som ikke i forvejen er en del af det kommunale tilbud eller en dag- eller døgninstitution.

Hvis en kommune har modtaget en regning fra en for kommunen ukendt behandlingsinstitution, bør kommunen efter min opfattelse undersøge, om institutionen reelt eksisterer, inden regningen betales. Dette kan fx gøres ved at undersøge, om behandlingsstedet er indberettet til Tilbudsportalen, som kommunerne er forpligtet til at indberette alkoholbehandlingsstederne til. Hvis behandlingsinstitutionen ikke findes på Tilbudsportalen, bør kommunen undersøge sagen nærmere, fx ved at kontakte den kommune, som institutionen hævdes at være beliggende i, for at høre om beliggenhedskommunen kender til stedet.

Endvidere bør en kommune undersøge sagen nærmere, hvis en behandlingsinstitution har fremsendt regninger på anonym alkoholbehandling. I dette tilfælde kan kommunen anmode behandlingsstedet om at dokumentere, at behandling har fundet sted, fx ved at udbede sig en revisorpåtegning på den enkelte regning eller en tro og love erklæring eller anden form for dokumentation fra behandlingsstedet.

Jeg er klar over, at ovenstående løsningsforslag ikke er optimalt, og at det er vanskeligt for kommunerne at kontrollere alle regninger. Derfor er jeg også glad for, at det er aftalt mellem Ministeriet for Sundhed og Forebyggelse og KL, at der nu nedsættes en arbejdsgruppe, som skal se på mulighederne for at etablere en kommunal godkendelsesordning for alkoholbehandlingsinstitutioner. Med en godkendelsesordning får kommunerne et redskab til at sikre, at de behandlingstilbud, som kommunerne modtager regninger fra, reelt eksisterer, og at der ikke blot er tale om, at nogen forsøger at bedrage kommunerne ved hjælp af fiktive regninger.